

When we attempt to "do religion" without first consulting God's instructions, we end up with golden calves.

THIS WEEK'S TORAH PORTION:

- **Ki Tisa** (כי תשא | When you take)
- **Torah:** Exodus 30:11-34:35
- **Haftarah:** 1 Kings 18:1-39
- **Gospel:** Matthew 9:35-11:1

The Tabernacle vs. Golden Calf

The Torah tells the story of the golden calf in juxtaposition to the instructions for the building of the Tabernacle. The Tabernacle represents God's way of doing spirituality. The golden calf represents man's way of doing spirituality. God and Israel were both striving for the same end: They were each attempting to create a medium whereby Israel could worship God and celebrate their relationship with Him. Their methods of accomplishing that end were very different, though.

The golden calf was a poor substitute for the glory of the Tabernacle. The Torah tells about the work of making the golden calf to contrast it against the work of the Tabernacle.

When Aaron made the calf, he did not yet know that God had chosen to make him the high priest over Israel. When the people asked him to make an idol for them, he took the role of priesthood himself. If he had waited for Moses to return, he would have learned that God had chosen to install him as a priest in the Tabernacle.

The people did not know that God had ordered them to raise a contribution of gold and precious materials for the building of the Tabernacle. If they had waited, Moses would have told them. Instead, Aaron told them to donate the gold of their jewelry for the idol.

The people were to fashion the furnishings of the Tabernacle of gold. Instead, Aaron fashioned the idol "with a graving tool and made it into a molten calf" (Exodus 32:4). The people were to build a bronze altar for burnt offerings and a golden altar for incense. Instead, we read that "he built an altar" (Exodus 32:5) for the idol. The people were to offer burnt offerings and peace offerings on the altar in the Tabernacle. Instead, we read that the people "offered burnt offerings, and brought peace offerings" (Exodus 32:6) to the idol. The Tabernacle was to be a resting place of God's divine, invisible presence. Instead, the people made a visible, idolatrous representation of God. All the things that Israel desired, God had already planned to give them.

Wanneer we proberen "religieus bezig te zijn" zonder eerst naar Gods instructies te kijken, eindigen we met gouden kalveren.

TORA GEDEELTE VAN DEZE WEEK:

- **Ki Tisa** (כי תשא | Wanneer u neemt)
- **Tora:** Exodus 30:11-34:35
- **Haftarah:** 1 Koningen 18:1-39
- **Evangelie:** Matteüs 9:35-11:1

De Tabernakel vs. Gouden Kalf

De Tora vertelt het verhaal van het gouden kalf tegelijk met de instructies voor de bouw van de Tabernakel. De Tabernakel staat voor Gods manier van geestelijk bezig zijn. Het gouden kalf staat de menselijke manier van geestelijk bezig zijn. God en Israël beoogden beiden hetzelfde doel: Ze wilden beiden een medium creëren waarmee Israël God kon aanbidden en z'n relatie met Hem vieren. Hun methodes om tot dat doel te komen waren evenwel heel verschillend.

Het gouden kalf was een slap aftreksel van de luister van de Tabernakel. De Tora vertelt over het werk bij het maken van het gouden kalf in contrast met het werk voor de Tabernakel.

Toen Aäron het kalf maakte, wist hij nog niet dat God ervoor gekozen had om hem tot hogepriester over Israël te maken. Toen het volk hem vroeg om voor hen een afgod te maken, nam hij de rol van het priesterschap zelf op zich. Als hij op Mozes' terugkeer had gewacht, zou hij hebben geleerd dat God ervoor gekozen had om hem als priester in de Tabernakel te installeren.

De mensen wisten niet dat God hen had bevolen om goud en kostbare materialen in te zamelen voor de bouw van de Tabernakel. Als ze hadden gewacht, zou Mozes het hen hebben verteld. Maar Aäron zei dat ze het goud van hun sieraden moesten geven voor de afgod.

De mensen moesten de inrichting van de Tabernakel van goud maken. Aäron vormde daarentegen de afgod "met een graveergereedschap en maakte het tot een gegoten kalf" (Exodus 32:4). De mensen moesten een bronzen altaar voor brandoffers en een gouden altaar voor de wierook bouwen. Maar we lezen dat "hij een altaar bouwde" (Exodus 32:5) voor de afgod. Het volk moest brandoffers en vrede offers op het altaar in de Tabernakel aanbieden. Maar we lezen dat het volk aan de afgod "brandoffers offerden, en dankoffers brachten" (Exodus 32:6). De Tabernakel moest een rustplaats zijn van Gods goddelijke, onzichtbaar aanwezigheid. Maar het volk maakte een zichtbare, afgodische voorstelling van God. Alle dingen die Israël wenste, had God al gepland om hen te geven.

A girl from a poor farmer's family was ready to be married. Her father promised to find a match for her. He set out for a distant city to find a suitable fellow. In his absence, she grew impatient. She was lonely, and she felt that she needed someone to provide for her. Rather than wait for her father to return, she married the crass and ignorant son of a local farmer. The day after the wedding, her father returned with the match he had found: A wealthy, handsome, and well-educated young noble. Imagine the girl's shame and disappointment.

Patience really is a virtue. It is always better to wait on God.

Een meisje uit een arme boerenfamilie was klaar om te gaan trouwen. Haar vader beloofde een geschikte partner voor haar te zoeken. Hij ging op weg naar een verre stad om een geschikte kerel te vinden. Tijdens zijn afwezigheid, werd ze ongeduldig. Ze was eenzaam, en voelde dat ze iemand nodig had om voor haar te zorgen. In plaats van te wachten tot haar vader terugkeerde, trouwde ze met de lompe en onwetende zoon van een plaatselijke boer. De dag na de bruiloft, keerde haar vader terug met de gepaste man die hij voor haar had gevonden: Een rijke, knappe en goed opgeleide jonge edelman. Kun jij je de schaamte en teleurstelling van het meisje voorstellen?

Geduld is echt een deugd. Het is altijd beter om op God te wachten.